

OBSAH:

Uvedení.

Kap. I. Postavení problému	9
1. Svět naivního života a svět vědecký. Jejich prvotní oposice. Jak obojí uvést v soulad?	10
2. Působení vědeckého pojetí světa na náš životní pocit	13
3. Pokus historické typologie možných řešení problému. Berkeley, Reid, Jacobi, Goethe. Moderní positivismus: Avenarius, Mach, B. Russell, Carnap, Wittgenstein, fysikalismus	15
4. Anticipace vlastního pokusu o řešení. Transcendentální teorie zkušenosti je s to smířiti domnělé protiklady. Subjektivismus proti všem druhům objektivismu	26
Kap. II. Otázka podstaty subjektivity a jejího metodického vytěžení	30
1. Descartovo cogito cogitans a cogito cogitatum	30
2. Kantovo já transcendentální apercepce a já zkušenostní	32
3. Fichtovo tvořivé já a já konečné. Fichteova metoda subjektivní je syntetická	37
4. Absolutní subjektivita a dialektická metoda. Je podstata subjektivity identická s já? Schelling	41
5. Schellingův a Hegelův »absolutní skepticismus«. Provedení této myšlenky ve fenomenologické epoche a redukcí	45
6. Metoda fenomenologie je analytická a deskriptivní. Redukce není metodou získání eidetických poznatků. Metoda vodítek. Konstituce a její problémy. Eidetický názor	54

7. Námitka solipsismu. Transcendentální intersubjektivita jakožto prozatím dosažená etapa subjektivní redukce	64
Kap. III. Naivní svět	68
1. Deskriptiva situace člověka na světě. Forma tohoto bytí na světě. Domov a cizota. Časová dimense světa. Náladová a subjektivní dimense světa	70
2. Poukaz k historickému vývoji problému. Kant, W. Humboldt, Dilthey, Simmel, Husserl, Heidegger atd.	78
3. Subjektivní postoj. Pojmy aktové a horizontové intencionality	81
4. Pojem horizontu již zahlédnut před Husserlem: Kant, Droysen	85
5. Pokus o konstitutivní skizzu genese naivního světa. Čas jako konstitutivní základna. Původní čas odlišný od světového. Je podržením a tvorbou. Proces konstituce skandován procesem objektivace času. Postup: kvalitativnost, prostor, věc	87
6. Základní tendence, vedoucí artikulaci zkušenosti, jsou tendence disposiční a komunikační	101
Kap. IV. Skizza k filosofii jazyka a mluvy	109
1. Deskriptiva jazykového chápání, dispozice jazykem (mluvy) a zjevu jazyka sama	111
2. Pokus ideální genese jazyka. Jazyk možný jen na podkladě faktu, že člověk žije jako svobodné já	119
3. Pasivní zkušenost a zmocňování se jí myšlením pomocí jazyka	126
4. Jazyková smyslovost	129
5. Jazyk jakožto objektivní smysl: myšlenkové schema a jeho obrázení jazykem	135
Kap. V. Závěr. Vlastní teorie možna teprve na podkladě jazyka. Výhled na genesi teorie a in specie moderní vědy	144